

Langhoff og den anden Kandidat, Gimsing. Det var ikke en kort Samtale, som her fandt Sted, det var en udførlig Samtale, hvor vi drøftede disse to Kandidaters Egenskaber pro et contra, hvor Dr. Muus fremhævede Langhoffs Fortrin, fremhævede hans gode Forhold paa Anstalten i Sakskøbing, hvorledes han ved sin Nidkærlighed og Dygtighed dernede havde lagt sig ud med Bestyrelsen, fremhævede, at han var en særlig Kapacitet, dygtigere end den anden, og kom med Indvendinger mod den anden Kandidat. Det forekommer mig, at der var en Indvending om, at denne i sin Tid for 18—20 Aar siden ikke havde været tilstrækkelig lang Tid paa et Hospital. Efter disse Overvejelser frem og tilbage siger jeg: Jeg synes alligevel, at Gimsing skal have Stillingen, jeg mener, at jeg bør indstille ham. Saa beder Dr. Muus mig udsætte Afgørelsen. Naar vi nu under denne Samtale have siddet og drøftet Læge Langhoffs Egenskaber, hvor jeg kun har hørt rosende Ord om ham, hvor Dr. Muus har siddet og talt om, hvordan Forholdene vare nede paa Sakskøbing, er det for mig ganske ufatteligt, at han enten skulde have glemt hele den Undersøgelse, han har foretaget i den foregaaende Maaned, eller at han kunde glemme at omtale den for mig. Jeg kan ikke paa nogen Maade komme bort fra, at det maa være umuligt for Manden i det Øjeblik at glemme enten Undersøgelsen i Juni eller overhovedet at glemme at omtale den. Jeg forstaaer, hvorfor Dr. Muus i det Øjeblik ikke omtalte den for mig — de Herre lægge saa meget ærekrænkende ind deri, det er dem, ikke mig, der gøre det. Dr. Muus' Motiver har jeg ikke berørt det allerfjerneste. Men Dr. Muus interesserede sig for, at Læge Langhoff kom bort fra Sakskøbing, han vidste, at Langhoff for sin egen Skyld maatte bort, ligesom vi ogsaa hørte, at det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam) vidste, at Langhoff ikke kunde blive dernede. Nu var det oven i Købet lovet Læge Langhoff i Forvejen — det blev heller ikke omtalt for mig ved den Lejlighed —, at han skulde faa det andet Embede. Saa forstaaer jeg, at Dr. Muus, naar han møder denne Modstand, ikke siger rent ud dette: Der er i øvrigt en Mangel ved Læge Langhoff. Havde han sagt dette, var i det samme Loddet faldet. Jeg havde jo allerede hævdet, at jeg mente, Gimsing skulde indstilles til Embedet. Samtalen sluttede saa med, at jeg sagde: Jeg vil altsaa have, at Gimsing skal indstilles, hvorefter Dr.

Muus bad mig udsætte den endelige Afgørelse. Jeg forstaaer saa godt, at Dr. Muus ikke den Gang sagde et Ord om Læge Langhoff. Motiverne til, at han ønskede, at Langhoff skulde bort fra Sakskøbing, har jeg aldrig rørt ved. Jeg har ikke sagt Spor om noget som helst uhæderligt Motiv, ikke det bitterste. Men Dr. Muus var opfyldt af den Tanke, at Langhoff skulde og maatte bort fra Sakskøbing, og han møder saa den Skuffelse, at jeg i Modsætning til min Forgænger sætter mig derimod paa Grund af, at der er en anden Ansøger. Dr. Muus møder den Hindring, og saa viger han tilbage for at sige mig den fulde Sandhed.

Saa siger man — og det sagde det ærede Medlem fra Sakskøbing ogsaa —: Men vilde Justitsministeren da have foretaget sig noget, hvis han havde faaet noget at vide? Der skal naturligvis meget til at sige Ja paa et hypotetisk Spørgsmaal, og naar jeg alligevel gør det, er det, fordi der omtrent paa samme Tid, maaske lidt før, forelaa for mig et analogt Tilfælde i Justitsministeriet, hvor Departementschefen til en Bestilling fremhævede to Kandidater og sagde om den ene, at der gik Rygter om, at han til Tider kunde drikke lidt for meget. Det kan være, at Rygterne vare ganske upaalidelige. Der var ikke Lejlighed til at faa Rygterne konstaterede. De to Kandidaters Kvalifikationer vare i øvrigt lige gode, og saa tog jeg den anden. Jeg har i den Tid, jeg har haft den Ære at beklæde Embedet som Justitsminister, haft min Opmærksomhed henvendt paa, at Folk, der nød Spiritus i overdreven Grad, ikke kom ud at fungere som Embedsmænd. Og nu har man gjort dette — om jeg maa bruge det Ord — Postyr, fordi Læge Langhoff faldt og paa Grund af, hvad der fulgte efter. Men en juridisk Embedsmand i lige saa høj Stilling som Læge Langhoff maatte gaa af, og ikke en eneste Røst hævdede sig derimod. Det var i øvrigt en Embedsmand i samme By som Langhoff. Det er min Overbevisning, at havde jeg faaet nogen som helst Meddelelse om, at der var noget i Vejen med Hensyn til Langhoffs Ædruelighed, var jeg ikke paa nogen Maade gaaet med til hans Befordring.

Nu gaar jeg videre. Efter den første Samtale med Dr. Muus kom der igen en Samtale. Dr. Muus kom paa ny til mig for at spørge, om jeg ikke kunde forandre min Mening og lade mig bevæge til at tage Langhoff, og han fremhævede paa ny alle Mandens gode Egenskaber. Nu fore-